

בלבבי

משכן אבנה

תשפ"ד

גיליון שמב

תוספת

שאלות ותשובות

שולחן ערוך

עבודה

מחשבה

קבלה

חורבן המדינה

עמוד ה'

תוספת-פסח

לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
יש לשלוח בקשה לכתובת:
bilvavi231@gmail.com

לקבלת הגיליון השבועי בפקס
יש לשלוח בקשה לפקס המערכת:
03-5480529

כל החומר [זולת מדור פרשת השבוע]
שמופיע בגיליונות אלו מידי שבוע
יוצא לאור לראשונה

ללקיחת חלק בהוצאות הגדולות
של הדפסת הספרים לזיכוי הרבים
ניתן לתרום במערכת הטלפונית:

מרכז הצדקה
ישראל: 1-800-28-28-28
USA +972-2-5025580

יש לציין מספר קרן:
בלבבי משכן אבנה - 4387

© כל הזכויות שמורות

מספר ישיר לשמיעת
השיעורים בקול הלשון:

ישראל 073-295-1245
USA 718-521-5231

מערכת 'בלבבי משכן אבנה'

טלפון: 052.763.8588

פקס: 03-5480529

ת.ד. 34192 ירושלים

9134100

bilvavi231@gmail.com

תוכן גיליון

תוספת - פסח ♦ תשפ"ד

שאלות ותשובות

ה חורבן המדינה

שולחן ערוך עם פי' בלבבי משכן אבנה

ז סימן ח' סעיף ח' - הלכות ציצית

מחשבה

יא מילון ערכים בארמית אדריאנטין

קבלה

יג מילון ערכים בקבלה קונטרס הדעת - אחורים

שאלות ותשובות - עמוד ה' חורבן המדינה

חורבן המדינה

שאלה:

בשאלה ששאלו את הרב על ענין הערב רב, הרב ביאר שהן הישמעאלים הם ערב רב, והן חלק מהיהודים בארץ ישראל הם ערב רב, ובפרט אלו שרוצים לעקור את התורה. והשאלה לפי זה, כיצד הצבא [שראשיהם הם ערב רב] הורגים את הערב רב עצמם - שהם ישמעאל, כדי להגן על חייהם של היהודים בארץ הקודש??

תשובה:

דבר חלקם יהודים גמורים, חלקם ערב "זעיר", וחלקם ערב "רב". כמו שקודם הקמת מדינתם נלחמו יהודים אלו באלו, והרגו ורצחו אלו באלו, כנודע, מעין כך קורה עכשיו.

כשנה ומעלה שלחמו אלו באלו, וחלקם לא אכפת להם כלל וכלל שימותו יהודים שאינם לפי רוחם. וביודעין כאלו שהכניסו את כל יושבי ארץ ישראל לסכנה מוחשית בעקבות ההפגנות שעשו ואי ציות לכללי מדינתם, ועל ידי זה האויבים רואים את חולשתם ובאו ונלחמו ביהודים. וכל זה נעשה מדעתם.

וכוונתם להרוס את מדינתם ולהשתלט עליה, ואח"כ לבנות מחדש כפי דעתם מדינה שמנותקת מן הדת, ואין כוונתם כלל וכלל להציל את "כל" היהודים בארץ הקודש. כמו שבשואה לא הסכימו להציל יהודים חרדים תרומת דולר לכל יהודי חרדי.

אנו עכשיו בתהליך של חורבן המדינה. וטועים אלו שסוברים שלצורך הגנה והשתדלות של הצלת נפשות יש להשתתף עמהם במלחמה או לפחות בכיתות כוננות של הגנה. כי אילו זה היה שמירה בלבד, תינת, אבל מכיוון שזה נעשה בחיבור עם הערב רב, אין זה השתדלות כלל וכלל, ואינו הצלת נפשות, אלא החרבת נפשות. כי כוונתם לעקור את הדת ולהשתלט על ארץ הקודש היל"ת, ולכך אין להשתתף כלל וכלל.

עיקר התפיסה להבין שאנו בתהליך של "חורבן" המדינה, ולפי זה כך יש להתייחס לכל חלק מן התהליך.

"את פניך ה' אבקש"

סימן ח' סעיף ח:

ויכזין ב"התעטפו" שזונו הקב"ה "להתעטף" בו,
כדי שנזכור כל מצותיו לעשותם.

בירור הלכה - סעיף ח'

ולהלן כתב (כד, סעיף ג) וז"ל, "טוב" להסתכל בציצית
בשעת עטיפה "כשמברך", עכ"ל. ועוד כתב להלן (ה,
סעיף יא) וז"ל, "עיקר" מצות טלית ללבשו על
בגדיו, כדי ש"תמיד" יראהו ויזכור המצוות.

והרי ששינה לשונו, שלהלן לגבי ראייה
והסתכלות כתב בלשון "טוב" להסתכל, והכא
לגבי כוונה כתב יכוון בהתעטפו וכו'. ומשמע
שהוא יותר מגדר של טוב, ולהלן כתב שזהו
עיקר המצוה ש"תמיד" יראהו ויזכור המצוות.

ובגר"א על אתר (ס"ק טז) כתב וז"ל, עיין סעיף
יא, וכמ"ש בנדרים (סב, ע"א) עשה דברים לשם
פועלם וכו', ולא יהא מאותן שנאמר עליהם
(ישעיה, כט, יג) ותהי יראתם וכו', עכ"ל. ולכאורה
זהו ב' סברות. א. מדין עשה דברים לשם פועלן
וכו', וזה שייך בכל המצוות כולם. ב. דין מיוחד
במצות ציצית, שזהו עיקר המצוה שתמיד

יראהו ויזכור המצוות. ובאמת יש דין שלישי שורשי
של מצוות בעי כוונה (ואכמ"ל להרחיב בגדרי חיובו). ולפי
הטעם של עשה דברים לשם פועלן, וטעם של מצות
בעי כוונה, לא בעי שיזכור שתכלית מצוה זו "שנזכור
כל מצותיו לעשותם", אלא סגי בכוונה לקיים מצות
ציצית. וע"ז כתב הגר"א מקורו, ולא על החלק של
להתעטף בו כדי שנזכור כל מצותיו לעשותם, ודו"ק.
ומדין מצות בעי כוונה בודאי סגי בכך. אולם אפשר
שמדין מצות ציצית, אפשר שלא סגי בכוונה לקיים

שולחן ערוך

אורח חיים

עם פירוש
בלבבי משכן אבנה

בירור הלכה
הלכה פסוקה
פירוש על דרך הסוד
סימן ח'

זהו "חיוב" (ואי הוה חיוב גמור, שאם לא כוון לא יצא, עיין מחצית השקל, אות י', ופמ"ג, א"א, סימן כ"ה, ס"ק ו'. וביאור הלכה, סימן ס, סעיף ד, ד"ה וי"א. ועיין אליה רבה על אתר. וביכורי יעקב, תרכה, ס"ק ג. ודרך פקודין, הקדמות, הקדמה א), וכלשונו, עיקר המצוה וקיומה תלויה בכונתה (כי כתיב למען תזכרו, שיכון בשעת קיום המצוה, עכ"ל. והיינו שאין הגדר שהמצוה היא מצות ציצית, ובעי כוונה, אלא הגדר שהכוונה היא עצמה אף המצוה, הן הלבוש הוא מצוה, והן הכוונה.

הוספה לפסח

ואף בפסח מצינו שיש סוברים שזהו חיוב לכוון את טעם המצוה, בפסח מצה ומרור, וכמ"ש במשנה בפסחים (קטז ע"ב) רבן גמליאל היה אומר, כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח, לא יצא ידי חובתו, ואלו הן: פסח, מצה, ומרור, פסח - על שום שפסח המקום על בתי אבותינו במצרים, מצה - שום שנגאלו אבותינו ממצרים, מרור - על שום שמררו המצריים את חיי אבותינו במצרים. והקשה המהרש"א (שם) וז"ל, לא מצינו בשאר מצות דבעיא שיאמר בהן על שם מה, דסגי להו בברכה על המצוה, עכ"ל, עיי"ש מה שתירץ [אך לכאורה בפשטות "לא יצא ידי חובתו", קאי על מצות סיפור יציאת מצרים, וכמו שמשמע מהרמב"ם (הלכות חמץ ומצה, ז, ד), וגם בזה הרבה מהראשונים על אתר כתבו שלא יצא "כראוי"]. ובספר דברי שאול (לר' יוסף שאול נתנון, על הגש"פ, שם) כתב וז"ל, הקשה

מצות ציצית, אלא בעי לכוון "שצונו הקב"ה שנזכור כל מצותיו".

והנה להנ"ל לכאורה כוונה זו של "כדי שנזכור כל מצותיו לעשותם", ראוי לכוון בכל עת, כלשון השו"ע (סעיף יא) שתמיד יראהו ויזכור המצות. ומדוע כתב יכוון "בהתעטפו" דייקא. ובפשיטות עדיף וראוי לעשות כן מתחילה ממש. ובעיקר לשיטת הגאונים הנ"ל שהעיקר הוא זמן העיטוף. אולם לאורחות חיים אין העיקר העיטוף (עיין לעיל סעיף ב', ולהלן סימן י', סעיף י'. ונראה שהאורחות חיים לשיטתו, ודו"ק). אולם נראה יתר על כן, שזמן העיטוף הוא עיקר זמן הכוונה "שנזכור כל מצותיו", אולם שלא בשעת העיטוף, עיקר הכוונה שתמיד יראהו ויזכור "המצות", ולא אמר כל מצותיו. כי בשעת העיטוף הוא מדין ששקולה מצות ציצית כנגד כל המצות, והיא "עוטפת" את כולם בקרבה, ודו"ק. אולם שלא בשעת העיטוף צריך לזכור המצות, והיינו כל מצוה ומצוה לעצמה, ולא מדין כללות כל המצות יחד. ודו"ק. ובטור כתב שנזכור כל מצותיו לעשותם, אולם במנורת המאור (פ"ב, הלכות ציצית) כתב וז"ל, שנזכור כל מצותיו, ונעשה אותן, עכ"ל. ונראה אולי שהם ב' דברים, עצם הזכירה, ועוד, העשייה, ודו"ק. ולשון הפסוק, וזכרתם, ועשיתם.

עד השתא נתבאר בס"ד דעת הגר"א ודעימיה. אולם לדעת הב"ח על אתר

טו, לח) מה שהקשה על כך. ועיין רבינו
 צחיי (שם) מה שהשיב על חלק מן הקושי.
 ועיין מזרחי (שם, פסוק לט). ותוס' (מנחות,
 לט, ע"א, ד"ה לא). ועיין טור (סימן כד). ועיין
 זרכי יוסף (סימן כד, אות ב). ועיין ספר
 הקנה, וז"ל, לילת ג"פ חסרים י', וצ"ל
 למ"ד לילת והשלימם, והל' הוא צינה,
 עכ"ל. וכן מפורש בתנחומא הנ"ל. וכן
 עיין צמושצ זקנים (שם) שכתב שה' חוטין
 וה' קשרים, הם י"ג, כנגד י"ג מדות.
 וזרש"י כתב (שם) כנגד ח' ימים ששהו
 ישראל משיאלו ממלכים עד שאמרו שירה
 על הים. וזרבינו צחיי (שם) כתב, שהם כנגד
 ח' ימים וצמייני נימול. והחמשה קשרים
 כנגד ה' חושים [וזר"י דמן עכו (שלה)
 כתב שהם כנגד ה' חומשים], וקה"כ בכל
 הטלית כ' קשרים, כנגד י' אלצעות של
 ידים ורגלים, עיי"ש שכולל כל גופו של
 אדם מן השערות ועד אלצעות רגליו,
 ולורת אדם תרי"ג, רמ"ח ושס"ה. ועיין
 חת"ס על אתר. וכתב צספר הגימטריאות
 לר"י החסיד, וז"ל, משה רבינו, גימט'
 תרי"ג, עיי"ש (קרח, אות יב). וכן אורות,
 גימט' תרי"ג. עיין פרישה (סימן יא, אות
 כב). וכן את האור, גימט' תרי"ג. עיין
 מגלה עמוקות (שלה).

וצמהר"ל (גור אריה, שם, פסוק לט) כתב
 וז"ל, לילת בגימט' ת"ר, וצימיהם היו
 עושים י"ג חוליות, וכמו שמפורש צפרק
 התכלת (מנחות, לט, ע"א) והשתח' היו
 תרי"ג. אע"ג דקאמר התם, דהפוחת
 לא יפחות מז' חוליות כנגד ז' רקיעים,
 והמוסיף אל יוסיף מי"ג חוליות נגד ז'

המהרש"א [הנ"ל] וכו', ולפענ"ד נראה דמכאן
 ראייה להב"ח, שכתב דמה שכתב הטור הטעם
 במצות סוכה, משום דכל שנתבאר "למען"
 ידעו דורותיכם, אינו יוצא המצוה עד שיכוון
 הטעם, וכו', והב"ח כתב ג"כ לענין ציצית
 ומצות תפילין, וכו', ולפ"ז גם כאן מפורש
 הטעם בתורה "ואמרתם זבח פסח הוא",
 וגם במצה כתב בפסוק "למען תזכור את יום
 צאתך", ובכל מקום דכתיב "למען", צריך
 לכוין הטעם, וזה ברור מאוד, עכ"ל. וצ"ב
 מדוע הב"ח עצמו שזכר כמה מצוות שיש
 חיוב כוונה לא הזכיר פסח ומצה עמהם.
 וכעין זה כתב הבני יששכר (ניסן, מאמר ד, דרוש
 א) וז"ל, מן הראוי להתבונן מהו הנתינת טעם
 לשמירת המצוות על שהוציאנו הש"י בעצם
 היום הזה, וכפי הנראה, צריך לכוין הטעם כיון
 שהוא מבואר בפסוק כענין ציצית ותפילין
 וסוכה, עכ"ל. וכ"כ בספרו דרך פקודיך (מצוה י,
 חלק המחשבה) וז"ל, ונראה דמן הדין צריך לכוין
 הטעם המבואר בתורה (שמות, יב, יט) ויאפו את
 הבצק וכו', וכן סידר בעל הגדה, מצוה זו שאנו
 אוכלין על שום מה וכו', שנאמר ויאפו את
 הבצק וכו', עיי"ש].

פירוש על דרך הסוד - סעיף ח'
 כתב צלילת רמז כל התרי"ג מלות,
 כמ"ס (תנחומא, קרח, יב. מד"ר, יח, כא.
 זוה"ק, רכז, ע"א) לילת, ת"ר, ח' חוטין וה'
 קשרים, הרי תרי"ג. ועיין רמז"ן (במדבר,

חוטאים הנמנעים, עולים כתר, עיי"ש.
 וכתב צנן איש חי (שנה ראשונה, נח) וז"ל,
 הצינית דלותיות צינית עולים ת"ר, ועם
 שתי נקודות שבו הם צ' תיר"ק (ועד אות
 ה' של הציצית), נעשה מספרו תר"ך וכו',
 ולכן צינית שהוא מספר כתר, יהיה
 זכירה לתר"ך מלות, שהם תרי"ג מלות
 דאורייתא, ושבע דרבנן, עכ"ל. ובשפתי
 כהן (במדבר, טו, לה) כתב וז"ל, לצינית,
 בגימט' כתר, עכ"ל. ועוד כתב בספר
 הקנה, וז"ל, המתעטף צינית, הוא
 מוכתר בכתר חכמה ובכתר צינה ובכתר
 תורה, עכ"ל. והוצא צמנודות דוד לרדב"ז
 (מצוה פד). וכתב צמנ"ת שימורים (שער
 הציצית) וז"ל, צינת, גימט' ת"ר, שהוא
 אהי"ה באתצ"ש, גימט' כתר, עכ"ל.
 וכתב צפע"ח (שער הציצית, פ"ב) וז"ל, אור
 המקיף לזו"ן, הוא משם אהי"ה שהיא
 הצינה, כי ממנה הכתר מקפת, ולכן ענין
 ד' ציניות אלו הם צחינת ה"ג, שהם אור
 מקיף לנוקבא, עכ"ל.

רקיעים ושש אורים שציניהם, והיינו
 י"ג, ומשמע שהוא יכול לפחות, יש לתרץ
 דאחר שהוא עושה ז' רקיעים ואין רקיע
 בלא אור שציניהם, הוי תרי"ג. ויהיה
 לפ"ז ההפרש שצין כריכה לכריכה נחשז
 לאחת נגד האור, ויהיה י"ג גם כן, וסוף
 סוף התורה הקפידה שיעשה סימן צינית
 שיהיה הכירא שעולה תרי"ג, עכ"ל. ועיין
 זוה"ק (ח"ג, רכו, ע"א) צינית ותלת עשר
 חולין לצינית, אינון תרי"ג.

והתוספות רא"ש (ר"ה, כח, ע"ב) העתיק
 מנין תרי"ג לדינא, שכתב וז"ל, בזהם
 וערצה של לולב אפילו נתן כמה הדסים
 וכמה ערצה בלולב, אין כאן כל תוסף
 אפילו למ"ד נריך אגד אלא א"כ הוסף
 מין אחר, ולא דמי להוסף על שמונה
 חוטין צינית (שיש בל תוסף), דהתם המנין
 מקובל כנגד תרי"ג מלות, צינית בגימט'
 ת"ר, וח' חוטין, וה' קשרים, י"ג, עכ"ל.
 והרי שנקט רמז זה לדינא ממנו. אולם
 יעוין השגות הרמב"ן על ספר המנוות
 לרמב"ם (מצוה א) שכתב שם שאינו יודע
 אם הוא אגדה (וכבר הוזכר לעיל שהם דברי
 אגדה במד"ר ותנחומא), ובדאי אינו מן
 התורה, עיי"ש. ועיין צרכ"י (או"ח, סימן כד,
 אות ב). ובכמה מקומות הזכירו הראשונים
 רמז זה לענין ששייך למעשה, עיין תוס'
 (ברכות, יח, ע"א, ד"ה למחר). והוזכר צמכה
 וכמה ראשונים.

ובספר הקנה כתב, וז"ל, וראה בני מה
 גדולה מעלת הצינית, שג' פעמים צינת,
 ול' אחד עמהם, ועשרים קשרים, ול"ב

מילון ערכים בארמית

אדריאנטיין

אמרו (כ"ר, א, טו) ומנין ששלט דוד על אדום, שנאמר (שמואל, ב, ה) וישם באדום נציבים. ר' סימון אמר, קסטרס. רבנן אמרי, אדריאנטיין. וזהו אנדרטא שלו. עיין תפארת ציון (שם), וחידושי הרד"ל. וז"ל רש"י (שבת, עב, ע"ב) אנדרטא - צורת המלך שעושים לכבוד המלך, עכ"ל. ועיין עוד ברש"י (מו"ק, כה, ע"ב, ד"ה אנדרטא). ועיין ר"ה (כד, ע"ב) דהוה ביה אנדרטא, ובראשונים שם. אולם במתנות כהונה (על המד"ר הנ"ל) פירש, וז"ל, מיני מושלים הם, עכ"ל.

מחשבה

מילון
ערכים
בארמית
אדריאנטיין

ולפ"ז אדריאנטיין הוא מלשון אנדרטא, בלשון רבים. אנדרטא אותיות אדר-נטא. ונגלה בענין של גזירת אחשורוש - המן, כמ"ש (יב, ע"א) שאלו תלמידיו את רשב"י, מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה, א"ל וכו', מפני שהשתחוו לצלם. וצלם זה היה אנדרטא. עיין פנ"י (שם), ור' צדוק

בדברי סופרים (אות לג). ועיין תרגום יונתן (מגילת אסתר, ג, ב) וכל עבדי מלכא די בתרע בית מלכא גחנין לאנדרטא וגו'. ועיין חת"ס (תורת משה, דרוש לז' אדר, ד"ה אמנם שאלו). ועיין עוד בדבריו על מגילת אסתר (ד"ה ומרדכי לא יכרע). ועיין תוס' (כתובות, לג, ע"ב, ד"ה אילולי. ופסחים, נג, ע"ב, ד"ה מה ראו). [ובתוס' שם כתבו בשם ר"ת, שהצלם של נובכדנצר בזמן חנניה מישאל ועזריה לאו ע"ז הוה, אלא אנדרטא שעשה לכבוד עצמו, ולכן מדינא לא היו צריכים למסור נפשם לכבשן האש אע"פ שהיה בפרהסיא, אלא הוצרכו

ללמוד ק"ו מהצפרדעים, כמ"ש בגמ' שם, ומה צפרדעים שאין מצווין על קדושת השם וכו'].

וכל אנדרטא נעשה לשם קביעות, ובפרט אנדרטא של מלכים שמתו, כמ"ש רש"י הנ"ל (כמו"ק). וזהו מלשון אדר, שדר לדרי דרי, כמ"ש בביצה (טו, ע"ב).

וכן הוא מלשון נצבים, מיני מושלים, כדברי המתנות כהונה. והיינו ששולטת בכח וחוזק, מלשון אדיר במרום, כנ"ל בביצה שם, לשון אדיר - חזק.

ודייקא נגלה שדוד שם באדום אנדרטא, כמו שפירש שם בתפארת ציון, שהוא להאיר את אור לעת"ל של הארת משית, שישלוט באדום, וז"ל, כל עיקר כונתו של דוד במה שכבש לאדום, היה כדי לעשות דרך על לעת"ל, כמ"ש בויק"ר שם על הפסוק ואשר להיות כבר היה, שכל מה שהקב"ה עתיד לעשות ולחדש בעולמו לעת"ל, כבר הקדים ועשה מקצתו מקצתו ע"י נביאיו הצדיקים בעוה"ז וכו', שדוד בעצמו יהיה גואל לעת"ל, לכן אמרו אדריאנטיין שהיה מציב בכל העיירות של אדום האנדרטא שלו, שבזה עשה דרך על לעת"ל, ושיהיו כורעים ומשתחיים לפניו, עכ"ל. וזהו לשון אדר, לדרא דרי, לעת"ל, ודו"ק.

צורת אדם

יום שני

יב' אייר תשפ"ד

20/05/2024 20:30

רח' הרב בלוי 33

ירושלים

מילון ערכים בקבלה

קונטרס הדעת - ה'

אחורים

הדעת הנמצאת בראש, מקומה מול העינים, "באחור", כמ"ש בעץ חיים (שער כה, מ"ק, כללים, כלל יב) וז"ל, העינים היושבים ממש נגד הדעת, עכ"ל. וכתב במבוא שערים (ש"ב, ח"ב, ש"ו) וז"ל, והרמז שהדעת הוא כנגד העינים, הוא בפסוק ותפקחנה עיני שניהם וידעו, ולא כתיב ויראו, עכ"ל. ועיי"ש שה"ח כנגד עין ימין, וה"ג כנגד עין שמאל.

קבלה

מילון ערכים בקבלה
קונטרס הדעת - אחורים

וכתב בשער ההקדמות (ג, ע"א) וז"ל, שלאה מכוונת ממש באחור דעת דז"א, והדעת שלה מכוון באחור הדעת שלו, עכ"ל. וכתב בלקוטי הש"ס (עירובין) וז"ל, אמר רב האי דעדיפנא מחבראי משום דחזיתי לר' מאיר מאחוריו - דע כי ר' מאיר נשמתו היה מעורף פרצוף לאה, אשר שם יש ב' שמות, אדנ"י בריבוע גימט' רנ"ב, בהסרה א' שהוא מקום הדבוק בסוף צואר הז"א, ויהיה רנ"א כמנין מאיר וכו'. ולכן לא ירדו חכמים לסוף דעתו של ר"מ, דהיינו אחורי דעת לאה, עכ"ל. ועיין שמן ששון על שער הכוונות (דרושי העמידה, דרוש ב, תיבת האל, אות יד). ובפתח עינים (שם).

וכתב בעץ חיים (שער הכללים, פרק יא) וז"ל, כמו שיצאה בחינת לאה אחורי הדעת דז"א, כן אחורי דעת יעקב יוצאת בחינת לאה אחרת, נוק' של יעקב. לכן נקראים דור דעה, דור היוצאים מבחינת דעת של יעקב, עכ"ל.

ובקלוקל במקום אחורי הדעת, נמצא פרעה, כמ"ש בשער הכוונות (דרושי פסח, דרוש א) וז"ל, מצרים שהוא מצר העליון שהוא הגרון, ופרעה הוא העורף הקשה שבאחורי הדעת, עכ"ל. וכתב במחברת הקודש (שער יציאת מצרים) וז"ל, פרעה אותיות העורף, שהוא אחורי הגרון, עכ"ל. וכתב בלקוטי תורה (וישב) וז"ל, פרעה כללות "כל האחורים" של הגרון, ונקרא עורף, כי פרעה גימט' עורף, גם פרעה אותיות עורף, עכ"ל. והבן שפרעה נגד הדעת ונגד הגרון, ודו"ק. וכמ"ש (שם) וז"ל, פרעה הוא סוד הגרון וכו', אמנם היסוד בינה נקרא יאור, ונהר יוצא מעדן, והוא בגרון, והעורף עומד על הגרון ממש באחוריו ודורך עליו, וז"ס פרעה עומד על היאור, עכ"ל. וכתב בפתחי שערים (נתיב פרצוף ז"א, פתח לט) וז"ל, מדרגתו של משה בקדושה היתה בסוד "הדעת המתפשט בגרון", כנגדו ממש הייתה מדרגתו של פרעה באחורים של העורף, עכ"ל. ומעין כך כתב בלשם (ספר הדע"ה, ח"ב, דרוש ד, ענף ד) וז"ל, פרעה שהוא בעורף, והוא "בדעת המתפשט" באחוריו, עכ"ל, עיי"ש. וכתב בבני אהרן (שער הגלגולים, הקדמה לו, אות יח) וז"ל, פעם נקרא פרעה, ופעם סיסרא, ופעם המן, כפי העת והשעה, עכ"ל.

ועוד. כתב בעץ חיים (שער לב, פ"ב, מ"ת) וז"ל, דור המדבר היו מבחינת הדעת דמצד אבא שבז"א (לעומת כך פרעה מצד אימא, ודו"ק) הנקרא דעת עליון. גם הערב רב נמשכים משם כנזכר. לכן גם ערב רב גימט' דעת. גם בלעם מבחינת קליפה הנאחזת בדעת הזה, וכמ"ש ויודע דעת עליון ממש, ולכן היה מקטרג בהם בדור המדבר, עכ"ל. ובשער הפסוקים (שמות) כתב וז"ל, ובלעם הוא "שורש" הדעת של הקליפה, מערוב מקצת טוב, וערב רב הם ענפיו של בלעם, עכ"ל. ועיין בית עולמים (דף קלו, ע"א) שבלעם (שהוא דעת דקלוקל לעומת משה, כנודע) דעתו קלה, בסוד דעת דגבורות בלבד, עיי"ש.

ועיקר כח קלוקל של דעת נגלה בשבירת המלכים, במלך הראשון, "בלע" שהוא בחינת בלעם בן בעור, כמ"ש בעץ חיים (ש"ח, פ"ד, מ"ת) וז"ל, בלעם הוא בלע, כמשארז"ל, עכ"ל. וכתב להלן (שער לח, פ"ג, מ"ת) וז"ל, בלעם היה מהאורות היוצאין מאותן עקביים דלאה ה"נבלעים" (ולכן נקרא "בלע") תוך כתר רחל, עכ"ל.

קול הלשון

073.295.1245 ♦ 718-521-5231 2»4»12

1

בלבבי משכן אבנה
חלק א-ט

2

סדרת "דע את"

3

התבודדות

4

תפילה

5

ספרי קודש

6

דרשות

7

ארבעת היסודות -
תיקון המידות

8

פרשת השבוע

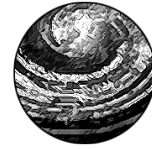
9

מועדי השנה

<10 תורה, גמרא ושולחן ערוך
<11 אנציקלופדיית בלבבי משכן אבנה
<12 אוצר אותיות
<13 ליקוט צורת אדם ועבודתו

רח' הרב בלוי 33
לפרטים
052.765.1571
שיעור עץ חיים 21:05

שיעור שבועי ירושלים
אנציקלופדיה
עבודת ה'
יום ג' 20:30 בדיוק

משפ' אליאס
רח' קדמן 4
לפרטים
050.418.0306

שיעור שבועי חולון
אנציקלופדיה
מחשבה
יום ד' 20:30

לפי סדר הפרשיות,
יש לשלוח בקשה
לכתובת:
bilvavi231@gmail.com

לקבלת העלון השבועי
בדוא"ל
וכן מקובץ שאלות ותשו-
רות

ב"קול הלשון"
ישראל 073.295.1245
USA 718.521.5231

שיעורי מורינו
הרב שליט"א
מופיעים

הפצת ספרי קודש
רח. דוד 2, ירושלים
02.623.0294
ספרי אברמוביץ
רח. קוטלר 5, בני ברק
03.579.3829

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ
משלוח ברחבי העולם 03.578.2270
books2270@gmail.com
ספרי מאה שערים
רח. מאה שערים 15, ירושלים
02.502.2567

U.S.A.
SHIRAH DISTRIBUTORS
Tel. 718-871-8652

4116 16th Avenue
Brooklyn, NY 11204
sales@shirahdist.com

